

Finansudvalg, er det ogsaa det hele. Men om han nu havde nævnt det og havde faaet en Art stiltiende Samtykke til at træffe denne Foranstaltning den Gang, saa har ingen undtagen den højtærede Finansminister ment, at det skulde være en vedvarende Foranstaltning. Og saa synes jeg, det er mærkeligt, at Finansministeren glemmer, at der siden da er sket noget, nemlig dette, at Præferenceaktierne er uden Værdi eller næsten uden Værdi; det, synes jeg, maa gøre nogen Forskel. Naar Finansministeren oven i Købet laaner paa Aktierne — og saaledes har han jo selv fremstillet Forholdet —, maa det dog gøre nogen Forskel, hvilken Værdi disse Aktier har, om de har den paalydende Værdi eller ej. Naar jeg nævnte Tilfældet med Telefonaktierne, som jeg meget vel ved, Finansministeren den Gang som Medlem af Folketingets Finansudvalg intet havde at indvende imod, saa var dette tilladeligt af mange Grunde, ogsaa af den, at Telefonaktierne havde endog saa større Værdi end den paalydende.

Jeg maa dernæst sige et Par Ord til den højtærede Udenrigsminister. Denne mente at kunne affærdige det, jeg har sagt, med en Bemærkning om den Venlighed, jeg havde vist ham. Jeg kan dertil kun sige, at jeg har aldeles ikke stræbt efter at vise ham enten Venlighed eller Uvenlighed — overhovedet har jeg som Medlem af den danske Rigsdag intet at gøre med at vise Ministre Venlighed. Det, jeg har gjort, var at klarlægge et Forhold, som Ministeren selv havde forsøgt at klarlægge, efter min Mening ikke tilstrækkelig tydeligt, og saa længe vi har haft en dansk Rigsdag, har det været Skik, at naar et Medlem af Rigsdagen overfor en Minister gjorde opmærksom paa Fejl, Misopfattelser, Utydeligheder, Tvetydigheder, hvad det nu kunde være, i det, han sagde, var Ministeren forpligtet til at svare derpaa. Derfor har vi en Rigsdag, derfor har vi Ministre, der skal møde her. De kan ikke møde her og saa, naar der tales, enten det nu er i Folketing eller Landsting, blot lade, som om der ingenting var sagt. Jeg er ikke fornærmet, jeg er personlig ganske lige glad, enten den højtærede Minister svarer eller ej, det gør saamænd ikke mig noget; af os to, tror jeg oprigtigt talt, det er den højtærede Minister, der staaer sig daarligst ved, at han ikke svarer mig. Det kunde jo meget godt gaa, hvis der ikke var en offentlig Mening her i Landet, men det er der. Hvad her siges, det refereres. Det er ikke uden Betydning, hvad en Mand siger i den danske Rigsdag

— han være selv saa ringe som jeg overfor den højtærede Minister. Derfor kan den højtærede Minister meget godt i Øjeblikket slippe fra det ved ikke at sige mere, men enten han nu tror, jeg er venlig imod ham eller ikke venlig, kan han være overbevist om, at han gjorde meget klogere i at faa sin Sag klarlagt end ved, som sagt, at affærdige en overfor ham i fuldkommen parlamentariske Former holdt Redegørelse med et saadant lidt for selskabeligt, uparlamentarisk Forsøg paa at blive af med Forespørgeren.

Jeg har, maa jeg endnu sige til den ærede Ordfører for Venstre, hverken udtrykt Sorg eller Smerte over, at jeg maatte fremføre disse Bemærkninger. Havde min Smerte været saa stor, som det synes den ærede Ordfører tror, havde jeg ikke paalagt mig et saadant Selvplageri. Nej, jeg synes, det er pinligt, uhyggeligt for den danske Rigsdag overhovedet at beskæftige sig med private Forhold, endnu uhyggeligere, naar det er Forhold, der vedrører en af Ministrene, og alleruhyggeligst, naar det er Forhold, der vedrører Udenrigsministeren. Og det skulde undre mig, om det ærede Medlem ikke giver mig Ret deri. Jeg har jo kendt det ærede Medlem i mange Aar. Det skulde meget undre mig, om ikke han og mange andre Medlemmer mener, at det er højest uhyggeligt, at vi skal beskæftige os med dette. Saa kan man sige til mig: Ja, det er jo din egen Skyld, for du kunde have ladet være at sige det. Men saadan kan man ikke ræsonnere. Vi er jo Rigsdagsmænd, for at vi skal fremføre det, som er Stemning, er Mening, er Idé i Befolkningen, og saa tage Beslutninger, træffe Afgørelser o. s. v.; vi har Pligt til at være Udtryk for Stemningen i Befolkningen, og det er kun det, jeg vilde. Jeg er, som sagt, lige glad, om Udenrigsministeren finder mig venlig eller uvenlig. Men jeg er aldeles ikke lige glad ved dette, at naar et saadant Spørgsmaal drages frem, naar private Forhold vedrørende en Minister drages frem og han selv — det skal ikke glemmes — har ment at skulle give en Redegørelse derfor, og det saa ganske parlamentarisk udvikles for ham, hvorledes andres Syn er paa Sagen — at han saa ikke har andet Svar, end, som sagt, en selskabelig Sortie.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.